

Arrest

nr. 75 951 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat R. FOUBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit het dorp Lagija (Pukë, Albanië) en u verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten. U verklaart dat uw oom, I.K.(...), in de jaren '70 een relatie had met een meisje van de familie S.(...) terwijl hij zelf een vrouw en drie kinderen had. Hij zou dat meisje zwanger gemaakt hebben, wat bij de familie S.(...) niet in goede aarde viel. U verklaart dat A.S.(...), de oom van het meisje, uw oom vervolgens vermoorde op 5 mei 1975. De moordenaar werd schuldig bevonden door de rechtbank en geëxecuteerd. U verklaart dat uw ouders u vroeger niet veel verteld hebben over de gebeurtenissen en dat u niet precies weet hoe de relatie was tussen uw familie en de familie S.(...). Tussen 2003 en februari 2007 zou u soldaten getraind hebben in de legerbasis in Vlore. U verklaart dat Z.S.(...), de neef van A.S.(...) (zoon van de broer van A.(...)), in begin 2007 één van de soldaten was die u moest opleiden. Vanaf de eerste dag zouden er conflicten zijn ontstaan tussen u en Z.(...). Hij zou er moeite mee hebben gehad dat u gezag over hem uitoefende en dat u hem bevelen

moest geven. Drie weken later zou het conflict geëscaleerd zijn en zouden u en Z(...) gevochten hebben. Bij deze vechtpartij zou Z(...) een gebroken hand hebben opgelopen. Zijn hand zou op twee plaatsen gebroken geweest zijn. Toen hij naar de verpleegster ging zou hij gezegd hebben dat hij gevallen was. U kreeg nadien telefoon van uw vader die u vertelde dat E.S(...), de broer van Z(...), bij uw vader was langsgesproken en hem vertelde wat er gebeurd was. Hij zou uw vader gewaarschuwd hebben dat, indien er u iets zou overkomen, uw vader moest weten dat E(...) er voor iets tussen zou zitten. Uw vader zou u toen gezegd hebben voorzichtig te zijn. U verklaart dat E(...) de dag nadien zijn broer kwam ophalen en dat hij bij al uw collega's informatie over u en uw verblijfplaats probeerde los te krijgen. U zou toen gedurende vier dagen bij uw vriendin, F(...), gelogeerd hebben.

De tweede dag na het incident zou u de oom van uw vader, G.Sa(...), naar de familie S(...) gestuurd hebben om vergeving te vragen. De vader van Z(...) en E(...) zou tegen G.Sa(...) gezegd hebben dat hij u niet in hun plaats kon vergeven, omdat zijn zonen volwassen zijn. Omdat u geen oplossing kon vinden voor het probleem, besloot u, nadat u vier dagen bij uw vriendin had verbleven, om naar Griekenland te gaan. U verklaart gedurende 6 maanden illegaal in Griekenland te hebben verbleven bij een verre neef. U verklaart dat u terugkeerde naar Vlore omdat u in juli 2007 voor de militaire rechtbank moest verschijnen wegens desertie. U zou zo goed als altijd zijn binnen gebleven nadat u voor de rechter verschenen was. Gedurende 4 jaar zou u samen met uw ouders steeds in het huis van uw gezin in het dorp hebben gewoond, terwijl uw broers en zussen in het huis in de stad bleven wonen. Jaarlijks stuurde u G.Sa(...) naar de familie S(...) om naar een oplossing te zoeken. Deze pogingen zouden steeds zonder resultaat geweest zijn. Omdat u geen enkele oplossing vond en omdat u de situatie niet langer kon volhouden, besloot u het land te verlaten. U stelt op 30 mei 2011 per vliegtuig Albanië verlaten te hebben om dezelfde dag in België aan te komen en op 8 juli 2011 uw asielaanvraag in te dienen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 29.04.2010, uw paspoort, uitgereikt op 17.01.2011, uw rijbewijs, uitgereikt op 14.09.2005, een attest van de militaire rechtbank betreffende uw desertie uit het leger, opgesteld op 11.09.2007, de uitspraak van de rechtbank betreffende de moord op uw oom, opgesteld op 10 november 1975, drie bewijzen van gezinssamenstelling, waarvan twee uitgereikt op 1.08.2011 en één op 3.08.2011, allen te Pukë, een attest van de nationale verzoeningscommissie, opgesteld op 2.08.2011 te Pukë, een attest van de gemeente, opgesteld op 2.08.2011 te Pukë, een attest van uw voormalige werkgever, uitgereikt op 15.07.2011 te Bunavi.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Albanië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw problemen met de twee broers S(...) van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, die aldus niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of vanwege hun politieke overtuiging.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u de enige bent van uw familie die met de twee broers problemen had en die zich ten gevolge van die problemen zou hebben opgesloten. Uw broers en uw ouders konden zich immers vrij verplaatsen (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaart bovendien zelf dat het hier gaat om een wraak en niet om een bloedwraak (gehoorverslag CGVS, p. 27). Ook al verklaart u dat de problemen met de gebroeders S(...) wel tot een bloedwraak zouden kunnen leiden (gehoorverslag CGVS, p. 27), toch blijkt nergens uit uw verklaringen dat dit het geval is en/of zou kunnen zijn. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de broers S(...) u daadwerkelijk iets zouden aandoen of zelfs zouden vermoorden enkel en alleen omdat u de hand van Z(...) tijdens een ruzie gebroken zou hebben. Hoewel uw familie in de jaren 1970 problemen zou hebben gehad met de familie S(...) in de aard van een bloedwraak, ten gevolge van een buitenechtelijke relatie tussen uw oom en een nichtje van de familie S(...) (gehoorverslag CGVS, p. 12), toch blijkt nergens uit uw verklaringen dat die gebeurtenissen momenteel tot een bloedwraak of zelfs tot dergelijke wraak zouden kunnen leiden (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Wat betreft de verzoeningspogingen, dient er verder gewezen te worden op het feit dat uw familie slechts éénmaal per jaar iemand naar de familie S.(...) stuurde om vergiffenis te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 20, 26). Wanneer iemand in een (bloed)wraak verwickeld zit, mag er verwacht worden dat deze persoon regelmatig en op alle mogelijke manieren tot een oplossing probeert te komen. In dit verband dient er gewezen te worden op het feit dat enkel en alleen de oom van uw vader – en ook éénmaal uw vader zelf (gehoorverslag CGVS, p. 21) – trachtte te bemiddelen tussen u en de broers S.(...). Hoewel u een attest neerlegt van de gemeente en van de verzoeningscommissie in verband met uw problemen, zou er niemand behalve de oom van uw vader zijn opgetreden als bemiddelaar (gehoorverslag CGVS, p. 19, 22, 26). Er mag echter van u verwacht worden dat u ook op dergelijke organisaties beroep doet. Het feit dat u deze documenten neerlegt, wijst er dan ook op dat er in uw regio zulke organisaties bestaan. Zij hebben bovendien ook personen die bevoegd zijn om te bemiddelen tussen rivaliserende families. Uw verklaring dat de oom van uw vader een gerespecteerd man was en dat u weinig vertrouwen hebt in mensen die u nog nooit gezien hebt en dat u ervan overtuigd bent dat zij niet veel voor u kunnen doen (gehoorverslag CGVS, p. 22, 26), kan echter niet als afdoende uitleg beschouwd worden voor het nalaten beroep te doen op externe instanties. U kunt immers niet weten wat een verzoeningscommissie voor u zou kunnen doen, gezien het feit u nooit de moeite nam om hen te laten tussenkomen. U zou evenmin beroep hebben gedaan op de bescherming van de politie (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Aangaande de attesten die u neerlegt van de gemeente en de verzoeningscommissie, dient er verder opgemerkt te worden dat de informatie die in de attesten staat weergegeven, niet volledig overeenkomt met uw verklaringen. Het is namelijk eigenaardig dat er in het attest wordt gesproken over een bloedwraak – ‘gjakmarrja’ –, hoewel u verklaart dat er sprake is van een wraak – ‘hakmarrja’ – tussen u en de twee broers S.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 27). Daarnaast wordt er in het attest van de gemeente weergegeven dat de bloedwraak waarin u verwickeld zou zitten, zijn oorsprong zou vinden bij de gebeurtenissen die plaatsvonden in het jaar 1975. Hoewel u slechts een vermoeden hebt dat de broers S.(...) het incident met de gebroken hand veel serieuzer nemen ten gevolge van vroegere spanningen tussen de twee families (gehoorverslag CGVS, p. 16), staat er in dit attest zwart op wit dat u momenteel in een bloedwraak verwickeld bent ten gevolge van de gebeurtenissen in 1975. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de gemeente, die u voordien nooit op de hoogte hebt gebracht over de gebeurtenissen, plots dergelijk attest uitreikt. Als u daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld zou zijn, zoals dit attest van de gemeente beweert, dan zou niet alleen u, maar uw hele familie de gevolgen hiervan dragen, wat niet het geval blijkt te zijn. Ook in het attest van de verzoeningscommissie wordt er gesproken over een ‘gjakmarrja’ (bloedwraak) en niet over een ‘hakmarrja’ (wraak). Hoewel er in beide attesten verwezen wordt naar de regels van de ‘kanun’, rept u hierover geen woord op het CGVS. Er kan verder weinig geloof worden gehecht aan het attest van de verzoeningscommissie, gezien het feit er in het attest vermeld wordt dat de desbetreffende verzoeningscommissie constant pogingen heeft ondernomen om tot een oplossing te komen, maar dat deze pogingen zonder resultaat waren. Aangezien u verklaart nooit op externe organisaties beroep te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 26), kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan de inhoud van dit attest.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het CGVS dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen. In 2001 werd de strafwet geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden omwille van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ter vergelijking: op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen 15 en 25 jaar. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een betere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Albanië wordt niet betwist. Het attest van de militaire rechtbank en de brief van uw voormalige werkgever bevestigen dat u uw werk verliet in 2007, hetgeen hier niet in vraag wordt gesteld. De uitspraak van de rechtbank bevestigt dat uw oom werd vermoord, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken. De attesten van gezinssamenstelling kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. De attesten van de verzoeningscommissie en van de gemeente werden hierboven reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker meent dat hij weldegelijk als een vluchteling kan gecatalogeerd worden. Hij haalt hierbij het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) aan. Verzoeker stelt vervolgens dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de door verzoeker aangehaalde feitelijkeheden niet betwist. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de bedenkingen die geformuleerd worden bij zijn verklaringen. Verzoeker wijst erop dat verklaringen van kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker aangehaalde en bewezen feitelijkheid niet resorteert onder de vluchtelingenconventie, omdat de problemen die verzoeker heeft met de gebroeders S.(...) van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn en dat enkel verzoeker problemen heeft met de familie S.(...), waarbij verzoeker ook niet zou bewijzen dat er weldegelijk sprake is van een bloedwraak. Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren om verschillende redenen.

De Raad merkt op dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt met betrekking tot het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat verzoekers problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijk aard zijn. Verzoeker stelt dat de problemen die hij kent zich voordoen tussen hem en de twee broers S.(...). Verzoeker heeft geen verdere problemen met andere leden van de familie S.(...) en geen enkel ander lid van verzoekers familie ondervindt enige problemen met de familie S.(...). Verzoeker maakt het verder niet aannemelijk dat de broers S.(...) de wil en de mogelijkheid hebben om verzoeker te vervolgen. Verzoeker blijft ook steeds zeer vaag wanneer hem wordt gevraagd waarom hij denkt dat de broers S.(...) hem niet met rust zouden laten. Nadat verzoeker de arm van Z.S.(...) gebroken had, heeft diens broer aan verzoekers vader gezegd: “(...)als er nog iets aan mijn overkomt, moet je je zoon niet meer verwachten, dan komt hij niet meer naar huis(...)” (gehoor Commissariaat-generaal p. 13). De Raad is van mening dat de betekenis van dit dreigement duidelijk is, en aangezien verzoeker verklaart heeft hierna geen contact meer te hebben gehad met de broers S.(...) kan dit niet geïnterpreteerd worden als een directe bedreiging aan verzoekers adres. Verder in het gehoor stelt verzoeker weliswaar dat de bedreiging van de broer van Z.S.(...) anders geïnterpreteerd dient te worden (gehoor Commissariaat-generaal p. 24), maar de Raad is van mening dat de woorden duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoeker meent dat ten onrechte in de bestreden beslissing de link tussen de feiten in de jaren '70 en de huidige bedreigingen aan het adres van verzoeker niet erkend wordt. Verzoeker is er nochtans heilig van overtuigd dat beide zaken niet los van elkaar kunnen worden gezien. In de ogen van de broers S.(...) was de moord door hun oom op verzoekers oom gerechtvaardigd en was de door hem ondergane straf, executie, onterecht. De vete tussen beide families zou dus op de achtergrond zijn blijven sluimeren, en dit terwijl verzoeker hier niets van wist. Er zou dan ook een “openstaande rekening” geweest zijn, en het conflict waarbij verzoeker het hand van Z.S.(...) gebroken heeft wordt nu door de broers S.(...) aangewend om deze rekening te vereffenen. Verzoeker wil er nog op wijzen dat het feit dat aan de basis lag van de moord op zijn oom, ook niet van aard was om iemand te vermoorden, maar dat het toen toch ook maar gebeurd is. Een dergelijke actie van bloedwraak is dan ook geen rationeel gegeven.

De Raad is van mening dat verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn verklaringen geen elementen aanbrengt die zouden aannemelijk maken dat de problemen die verzoeker nu heeft niet los kunnen gezien worden van de gebeurtenissen die tot de moord op verzoekers oom hebben geleid. Verzoekers oom is vermoord in 1975. Vooreerst is dit acht jaar voor dat verzoeker geboren werd. Aangezien verzoeker stelt dat E.S.(...) nu ongeveer 33 of 34 jaar oud is (gehoor Commissariaat-generaal p. 17) en Z.S.(...) 26 jaar oud (gehoor Commissariaat-generaal p. 18), waren de beide broers S.(...) ook nog niet geboren ten tijde van de eerste problemen tussen beide families. Verzoeker dient dan ook met concrete argumenten te komen waarom verzoekers huidige problemen niet los kunnen gezien worden van de gebeurtenissen die zich 37 jaar geleden hebben voorgedaan in 1975.

De commissaris-generaal verwijt verzoeker ook dat hij onvoldoende verzoeningspogingen heeft gedaan. Verzoeker had ook beroep moeten doen op officiële verzoeningsinstanties en de overheid. Verzoeker zou niet alle mogelijkheden tot het bekomen van nationale bescherming benut hebben. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ook hier de kwetsieve bloedwraak verkeerd inschat. Verzoeker stelt dat indien hij te pas en te onpas verzoeners naar de familie S.(...) zou hebben gestuurd, dit enkel olie op het vuur zou gegooid hebben en indien verzoeker de politionele overheden zou hebben ingeschakeld dit ook zo zou zijn. In dat geval zou alle hoop op een onderlinge regeling verloren gaan. Verzoeker wijst erop dat de maatregelen van de Albanese overheden om de bloedwraak tegen te gaan, die in de bestreden beslissing vermeld zijn, reactief van aard zijn. Het zijn maatregelen die genomen

worden nadat de feiten der bloedwraak reeds gepleegd zijn. Verzoeker zou echter gevluht zijn omdat hij vreest slachtoffer te worden van een moord, zoals zijn oom in de jaren '70. Verzoeker merkt op dat de strenge bestraffing de moordenaar van verzoekers oom ook niet heeft afgeschrikt om deze moord te plegen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het incident waarbij verzoekers oom vermoord is geworden zich heeft voorgedaan in 1975, en dat de CEDOCA-informatie van het administratief dossier vermeldt dat er de laatste vijf jaar belangrijke stappen gezet zijn in de strijd tegen bloedwraak. Verzoekers argument dat deze maatregelen ook niet hebben voorkomen dat zijn oom vermoord werd gaan dan ook niet op. Ook blijkt uit deze CEDOCA-informatie dat er in verzoekers land van herkomst verscheidene organisaties bestaan die zich bezig houden met het bemiddelen in gevallen van bloedwraak. Verzoeker stelt wel dat hij jaarlijks de oom van zijn vader heeft gestuurd om te praten met de familie S.(...), om dat dit een oude gerespecteerde persoon is, maar hij heeft nooit beroep gedaan op één van deze gespecialiseerde organisaties. Wel legt verzoeker een verklaring voor van het "Comité voor de nationale verzoening". Dit is één van deze gespecialiseerde organisaties. De bestreden beslissing stelt hierover: "(...)Ook in het attest van de verzoeningscommissie wordt er gesproken over een 'gjakmarra' (bloedwraak) en niet over een 'hakmarra' (wraak). Hoewel er in beide attesten verwezen wordt naar de regels van de 'kanun', rept u hierover geen woord op het CGVS. Er kan verder weinig geloof worden gehecht aan het attest van de verzoeningscommissie, gezien het feit er in het attest vermeld wordt dat de desbetreffende verzoeningscommissie constant pogingen heeft ondernomen om tot een oplossing te komen, maar dat deze pogingen zonder resultaat waren.

Aangezien u verklaart nooit op externe organisaties beroep te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 26), kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan de inhoud van dit attest.(...)"

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat hij in zijn land van herkomst geen bescherming kan krijgen, maar dat dit enkel internationaal kan. Aangezien verzoeker veroordeeld werd voor desertie kan hij ook van het leger geen bescherming bekomen.

Verzoeker benadrukt dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat er in zijn hoofde een terechte vrees voor vervolging blijkt en verklaart zich dan ook niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing die het tegendeel beweren. Verzoeker wijst er nog op dat hij voor zijn vlucht voor de broers S.(...) een goed leven had in zijn land van herkomst en dat hij dit niet zomaar zou opgeven, daarom dient hij erkend te worden als vluchteling.

Voor het overige bevat verzoekers argumentatie geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het is voor verzoeker niet voldoende louter te stellen dat het duidelijk is dat hij geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst of dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker citeert vervolgens het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij in aanmerking komt voor de bescherming die dit artikel biedt omdat zijn leven wordt bedreigd in zijn land van herkomst en dat de overheid niet bij machte is om gepaste maatregelen te nemen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS